

## เวชกรรมความกลัว รักษาโรคหวาดผวา 25530523

นพ.บรรจบ ชุณหสวัตติกุล [dr.banchob@balavi.com](mailto:dr.banchob@balavi.com)

<http://www.balavi.com>

“ดิฉันกลัวค่ะ กลัวโดยไม่รู้สาเหตุ ทุกครั้งที่ฝนจะตก ดิฉันจะประสาทเสียเอาเลยทีว่ะ” คุณกิตติวรรณเล่า ขณะที่เธอให้อีกโอกาสตัวเองกับโฮมิโอพาธิส เพื่อว่าจะมีวิธีช่วยรักษาเธอได้บ้าง

“อาการประสาทเสียของคุณเป็นแบบไหน”

“ดิฉันจะกระวนกระวาย งุ่นง่านเลยทีเดียวนะ พร้อมกับอาการใจเต้นใจสั่น หน้าซีดและหายใจไม่ออก”

คุณไม่ออกเลยว่าคุณกิตติวรรณซึ่งเดินเข้ามาในสภาพของผู้หญิงทำงานที่มีมาดมัน แต่งตัวดี ทันสมัย พุดจาแบบคนมีความรู้ ประสบการณ์พร้อมทั้งวุฒิภาวะ แต่ในอีกด้านหนึ่งของบุคลิก เธอมีสภาพเป็นคนอกสั่นขวัญหาย เพียงเมื่อบรรยากาศเป็นใจ คือมีสภาพฟ้าคลุ้ม ฝนกำลังจะตก และถ้าเธอจะต้องอยู่คนเดียวในเวลานั้น เจ้าตัวหวาดผวาในตัวของเธอจะแสดงอาการอาละวาดกับเธอ ทำลายบุคลิกมาดมันของเธอให้เปลี่ยนเป็นหน้ามือเป็นหลังมือภายในชั่วอึดใจ

เธอเกิดอาการขึ้นครั้งแรกเมื่อ 6 ปีที่แล้ว ในตอนนั้นเธอกำลังจะย้ายบ้าน ซึ่งเธออาศัยอยู่กับพี่สาวอีกสองคนในบ้านที่เป็นตึกแถว พี่ๆของเธอไม่ค่อยเอาใจใส่สักกับข้าวของที่ชะง่อนย้าย จึงละออกไปรอเธออยู่ที่รถ แต่เธอรู้สึกจะหวงสมบัติมากเป็นพิเศษ จึงจับการเก็บของในบ้านอย่างขมกั๊กขมั้นคนเดียว แต่ช่วงหนึ่งขณะที่เธอเอื้อมมือไปหยิบผ้าเช็ดตัวที่พาดอยู่บนราวในห้องน้ำ ทันทีนั้นเธอรู้สึกวูบ

เธอเล่าเหตุการณ์นั้น ทำให้เราเห็นภาพเหมือนกำลังดูหนัง “Panic room” นำแสดงโดยโจดี ฟอสเตอร์ ถ้าเป็นภาพยนตร์จังหวะนั้นผู้กำกับคงแพนภาพจากที่จับอยู่กับใบหน้าของเธอ มาเป็นภาพซิลลูเวตที่แสดงให้ผู้ชมเห็นบนจอเหมือนมองผ่านดวงตาของเธอจริงๆ มันเป็นภาพที่ชัดบ้าง มัวบ้าง

“เฮ้ย ถ้าเราเกิดเป็นลมขึ้นมาในจังหวะนี้ แล้วล้มลงในห้องน้ำ ในบ้านที่ไม่มีใครอยู่เลย แล้วใครจะรู้บ้าง .... ไม่มี .... ต้องไม่มีแน่เลย.... ไม่มีใครรู้ ไม่มีใครเห็นว่าเราล้มวูบลงตรงนี้ ...แน่แล้ว...แน่แล้วแน่ๆ เราต้องรีบออกไปจากที่นี่ เราต้องรีบออกไปจากที่นี่โดยเร็ว” เธอคิดในใจเห็นกระบวนการแห่งความหวาดผวาที่ผุดขึ้นอย่างกระทันหันในจิตใจ

แล้วเธอก็ออกวิ่งลงบันไดมา มาถึงหน้าประตูห้องแถวที่เป็นประตูเหล็กยึด ประตูปิดอยู่ โดยเพียงแต่หับเข้าหากันเท่านั้นด้วยกลอน ซึ่งถ้าเพียงแต่ใช้มือขยับกลอนขึ้นมาจากตัวล็อก ก็สามารถเปิดประตูได้แล้ว แต่เธออยู่ในสภาพตื่นตกใจกับความคิดที่ผุดขึ้นกลางใจของตัวเอง จนไม่สามารถช่วยตัวเองที่จะเปิดประตูได้

“ช่วยด้วย เปิดประตูให้ที...ช่วยด้วย ใครปิดประตูขังฉันเอาไว้...” เธอตะโกนระร่ำระลัก เหมือนจะร้องเรียกให้พี่สาวสองคนได้ยิน พร้อมกับใช้มือเขย่าประตูเหล็กยึดนั้นอย่างแรง ยิ่งเขย่าก็ยิ่งรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังตกอยู่ในอันตรายที่กำลังสืบคลานเข้ามาหาเธอจากรอบด้าน

มันเปิดไม่ออก...มันเปิดไม่ออกจริงๆ ....เราถูกขังไว้ให้ประสบอันตรายแล้ว

ความคิดต่างๆผุดขึ้นมาในใจเธออย่างต่อเนื่อง แต่เขย่าเท่าไรที่สาวสองคนก็ไม่ได้ยิน เธอตะโกน  
ลั่น จนกระทั่งมีคนนอกถนนผ่านมาเห็นเข้า ก็เพียงแต่ช่วยเอื้อมมือลอดเข้ามาเปิดกลอนประตูให้เธอ เธอ  
รวบรวมสติขึ้นมาได้รับวิ่งออกไปหน้าบ้าน หายใจเสือกๆด้วยความดีใจผสมความตื่นเต้น

นั่นคือประสบการณ์แรกของการหวาดผวาก็คุณกิตติวรรณ ได้สัมผัสกับมัน จากนั้นเป็นต้นมา ก็มี  
เหตุการณ์อื่นๆอีกหลายครั้งที่น่าเธอเข้าสู่ภาวะผวาผวย เช่นมีอยู่ครั้งหนึ่งเธอกับเพื่อนร่วมงานกำลังไปนั่ง  
กินข้าวกันอยู่ เพื่อนๆต่างคุยกันเรื่องไร้สาระ รวมทั้งเรื่องพฤติกรรมแปลกๆของคนบ้า ทันใดนั้นเองเธอก็  
รู้สึกหวาดผวาคืนมาว่า อาจจะมีคนบ้ามาหลบอยู่ใต้โต๊ะ รู้ทั้งรู้ว่าใต้โต๊ะไม่มีใครลงไปแอบอยู่ แต่เธอก็เกิด  
กลัวขึ้นมา เพราะมีคำถามผุดขึ้นมาในใจว่า “ก็แล้วถ้ามีคนบ้าเข้าไปแอบอยู่ล่ะ”

พอความคิดผุดขึ้นมาอย่างนั้น เธอก็ขยับผวา กลัวว่าตัวเองจะสลบไปจากอาการผวาของตัวเอง  
ทันทีนั้นเธอก็ร้องไห้เลย ร้องโห่ออกมาดังๆ แล้วลุกขึ้นเดินงุนงงงัน ทันทีนั้นก็หนาวจนขนลุก แล้วรู้สึก  
ปวดท้องอยากถ่าย เธอจึงไปที่ส้วม ถ่ายออกเป็นน้ำๆเหมือนท้องเสีย เมื่อได้ถ่ายแล้ว อาการก็เริ่มดีขึ้น กลับ  
มาร่วมโต๊ะอาหารกับเพื่อนๆอีก ซึ่งต่างก็งุนงงกับสภาพของเธอ

อาการผวาผวาก็ยังอาจเกิดขึ้นในขณะที่เธอกำลังขับรถไปกับเพื่อน เวลาขับรถเธอก็อาจผวา  
ได้ว่า “ถ้าเกิดเรามีอาการขึ้นขณะที่ขับรถอยู่นี้แล้วจะเป็นยังไง” ทันทีที่นึกเธอก็เริ่มเกิดอาการใจเต้น มือเย็น  
เฉียบ ขนลุก เธอกลัวอย่างยิ่งว่าตัวเองกำลังจะเป็นลม ก็เลยรีบๆพูดกับเพื่อน และจะพยายามพูดไปเรื่อยๆ  
ตลอดเวลาเพื่อรักษาภาวะของตัวเองไม่ให้กลายเป็นลมสลบไป ประคองไปด้วยอาการพูดไม่หยุดจนกระทั่งถึงที่  
หมาย อาการจึงจะสงบลง

อาการผวาก็ยังอาจเกิดขึ้นในขณะที่ก่อนจะมีประจำเดือน เวลาที่ฝนจะตก ไฟคำราม จะสะดุ้งตกใจ  
ง่ายมาก แล้วซ้ำเติมให้เกิดอาการ เวลากลางคืนก็ง่ายที่จะเกิดอาการ แคมถ้ามีแสงจันทร์ด้วยแล้ว เธอง่ายที่จะ  
เกิดอาการมาก ถ้าเป็นภาพยนตร์ก็ทำให้นึกถึง วูล์ฟเวอรีน มนุษย์หมาป่า ที่โค้งคอหอนต้อนรับพระจันทร์  
เต็มดวง

คุณกิตติวรรณมีทั้งอาการกลัวแคบ กลัวมืด และกลัวผีเป็นอย่างมาก กลัวแมลงทุกชนิด ยิ่งถ้าเป็น  
จิ้งจกด้วยแล้ว เธอกลัวมันมาก

“มีครั้งหนึ่งนะคะ ดิฉันเข้าพักโรงแรมที่มาเลเซีย ปรากฏว่ามีจิ้งจกอยู่ในห้องน้ำ ดิฉันผวาออกมา  
จากห้องเลยคะ แล้วติดต่อให้โรงแรมเปลี่ยนห้องให้ดิฉัน ซึ่งเจ้าหน้าที่โรงแรมต้องเข้าไปสำรวจทั่วทุกซอก  
ทุกมุมของห้องว่าไม่มีจิ้งจกอยู่แน่นอนะ ดิฉันจึงจะยอมย้ายเข้าไปในห้องใหม่” ด้วยความกลัวต่างๆสารพัดเธอ  
จึงนอนไม่ค่อยหลับ ที 3-4 มักเป็นเวลาที่เราตื่น แล้วก็นอนต่อไม่ได้

คุณกิตติวรรณกลัวอย่างยิ่งที่จะเกิดอุบัติเหตุ จะทำประกันทุกอย่างเท่าที่จะประกันได้ และมีนิสัย  
ส่วนตัวที่ชอบล้างมือ เธอพกพาเจลไว้ตลอดเวลา และล้างมือบ่อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

บุคลิกที่เด่นอีกอย่างหนึ่งของเธอก็คือ การพูดเร็ว พูดเร็วมาก พร้อมกับทำมือประกอบไปด้วย การ  
เคลื่อนไหวมือของเธอก็เร็วเช่นเดียวกัน

เก็บประวัติต่างๆของเธอได้ถึงขนาดนี้แล้ว วิชาโฮมีโอพาธีก็มีตำราซึ่งปัจจุบันพัฒนาขึ้นมาเป็นโปรแกรมคอมพิวเตอร์ให้เสาะค้น เมื่อป้อนข้อมูลเข้าไปแล้ว ก็ได้สารบำบัดที่น่าจะเหมาะสมกับเธอ 4-5 ชนิดด้วยกัน

ถึงจังหวะนี้ แพทย์โฮมีโอพาธีต้องใช้วิจารณญาณของตนเอง เลือกจับเอาตัวที่น่าจะเหมาะสมกับเธอเพียงตัวเดียว สารบำบัดชื่อ แคลคาเรีย คาร์บอนิกา (Calcareo carbonica) ถูกเลือกขึ้นมา คุณลักษณะของสารตัวนี้ในเชิงจิตใจก็คือ หวั่นวิตก หวั่นว่าบางสิ่งบางอย่างอาจเกิดขึ้น กลัว มักมีอาการเมื่อเริ่มตกเย็น กลัวว่าจะโซคร้าย กลัวโรคติดต่อ สับสน จิตตก วิตกกังวล ใจเต้นใจสั่น หัวคือ ใจสมองเพียงนิดหน่อยก็ร้อนศีรษะ การทำงานหรือออกเรี่ยวแรงสักหน่อยก็มักมีอาการกำเริบ

คุณผู้อ่านเห็นไหมครับ ว่าอาการของเธอกับคุณสมบัติของสารบำบัดมันใกล้เคียงกันเพียงใด สาร Cal-c ถูกเลือกให้ใช้กับเธอ แล้วนัดเธอให้กลับมาหาในสัปดาห์หน้า แล้วผลก็ปรากฏให้เห็นในคราวที่เธอมาติดตามผล

“โล่งโปร่งมากเลยคะ พอถึงจังหวะประเดือนมา ก็เฉยๆ ฟ้าครึ้มก็เฉยๆ ฝนตกมาก็เฉยๆ โลกนี้สดใสน่าอยู่ขึ้นเป็นกอง” เธอสรรเสริญวิชาเวชกรรมความคล้ายด้วยน้ำใสใจจริง หลังจากที่ต้องทนทรมานกับโรคหวัดพวามา 6 ปีเต็มๆ